ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

Ἡ μικρὴ βασιλοπούλα μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ ὡμορφιὰ καὶ τὴ μεγάλη νοημοσύνη. Γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὸ θρόνο. Ἡ ἐκστρατεία της κατὰ τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὅπου ἐπεμβαίνει ὁ παντοδύναμος Καῖσαρ. Πῶς τὸν ἐπισκέφθηκε ἡ Κλεοπάτρα. Μέσα σ' ἕνα.... σακκί!... Ὁ Καῖσαρ ἐρωτοχτυπιέται!... Στὴ Ρώμη. Ὁ Ἀντώνιος θριαμβεύει. Ἀντώνιος καὶ Κλεοπάτρα, κ.τ.λ.

Ἡ Κλεοπάτρα, ἡ περίφημη βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, ἡ ὁποία ἔγινε γνωστὴ κυρίως γιὰ τοὺς ἐρωτές της, ἦταν κόρη τοῦ Πτολεμαίου ΙΔ' τοῦ ἐπονομαζομένου Αὐλητοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε στὰ 51 π. Χ.

Ὁ πατέρας της, μετὰ τὸ θάνατό του, ἐκληροδότησε τὸ θρόνο τῆς Αἰγύπτου στὴν Κλεοπάτρα καὶ στὸ μεγαλείτερο ἀπ' τοὺς ἀδελφούς της Πτολεμαῖο. Ἡ Κλεοπάτρα ἦταν τότε μόλις δεκάξη χρονῶν καὶ διακρινόταν γιὰ τὴ νοημοσύνη καὶ τὴ μόρφωσί της.

Σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα ποὺ ἐπικρατοῦσαν τότε στὴν πατρίδα της, ἡ νεαρὴ βασιλοπούλα ἔπρεπε νὰ παντρευτῇ τὸν ἀδελφό της καὶ νὰ βασιλέψῃ μαζύ του, ὅπως εἶχε γίνει μὲ τόσους ἄλλους προκατόχους των. Ἀλλὰ ἡ Κλεοπάτρα δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ μοιραστῇ τὴν ἐξουσία μ' ἕνα παιδί, τὸ ὁποῖο ἦταν μικρότερό της κατὰ τρία χρόνια καὶ τὸ ὁποῖο ἐξ ἄλλου ὑπήκουε τυφλὰ στὸν παιδαγωγό του, τὸν εὐνοῦχο Ποθεινό, ἕναν ἄνθρωπο μοχθηρὸ καὶ φιλόδοξο.

Ὁ Ποθεινὸς αὐτός, ἐπειδὴ ἀντιπαθοῦσε τὴν Κλεοπάτρα καὶ ἤθελε νὰ τὴ βγάλῃ μὲ κάθε τρόπο ἀπὸ τὴ μέση, ἄρχισε νὰ διαδίδῃ διάφορες συκοφαντίες καὶ νὰ ἐξερεθίζῃ ἔτσι τὸ λαὸ ἐναντίον της.

Ἡ Κλεοπάτρα, μὴ μπορώντας νὰ ὑποφέρῃ αὐτὴ τὴν κατάστασι ποὺ εἶχε δημιουργηθεῖ ἀπὸ τὴν ἐχθρότητα τοῦ λαοῦ, ἀφοῦ ἔμεινε στὸ θρόνο τρία χρόνια, ἀναγκάστηκε ἔπειτα νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἀποσύρθηκε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ ἐκεῖ ἑτοίμασε ἀξιόλογο στρατό, τὸν ὁποῖο κατόπιν παρέλαβε καὶ ἐπῆλθε κατὰ τῆς Ἀλεξανδρείας, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ἀνακτήσῃ τὸ θρόνο.

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ λοιπὸν ἦσαν ἕτοιμοι νὰ πολεμήσουν, ὅταν τὸν ἴδιον καιρὸ ὁ Καῖσαρ ἀποβιβάστηκε μὲ στρατὸ στὴν Ἀλεξάνδρεια καταδιώκοντας τὸν ἀντίπαλό του Πομπήιο, μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε παλαιὲς διαφορὲς ἀπὸ τὴ Ρώμη.

Ὁ Καῖσαρ, μόλις ἔμαθε τὴ φιλονεικία τῶν δυὸ ἀδελφῶν, θέλοντας νὰ συμφιλιώσῃ τὴν Κλεοπάτρα μὲ τὸν ἀδελφό της Πτολεμαῖο, τοὺς προσκάλεσε κοντά του καὶ τοὺς δυό, γιὰ νὰ τοῦ ἐκθέσουν τὴν διαφορά τους.

Ἡ Κλεοπάτρα, μόλις ἔλαβε τὴν πρόσκλησι, ὑπήρουσε στὴν ἐπέμβασι τοῦ Καίσαρος καὶ διέλυσε τὸ στρατό της, ἀποφάσισε δὲ νὰ πάῃ καὶ νὰ τὸν ἐπισκεφτῇ αὐτοπροσώπως.

Φοβόταν ὅμως νὰ πάῃ ἀπὸ τὴν ξηρά, γιατὶ στὸ δρόμο φύλαγε ὁ στρατὸς τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ μποροῦσε νὰ συλληφθῇ. Ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὴ θάλασσα ἂν πήγαινε, εἶχε τὸ φόβο μήπως τὰ πλοῖα τοῦ Πτολεμαίου διαχρίνουν τὴ βασιλικὴ τριήρη της καὶ τὴν αἰχμαλωτίσουν.

Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ παρουσιαστῇ στὸν Καίσαρα, κατέφυγε στὸ ἀκόλουθο τέχνασμα: Ἐναύλωσε ἕνα πλοιάριο κι' ὅταν νύχτωσε μπῆκε στὸ λιμάνι τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ σταμάτησε μπρὸς σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μικρὲς πύλες τῶν ἀνακτόρων. Κατόπιν, πρὶν ἀποβιβαστεῖ στὴν προκυμαία, διάταξε νὰ τὴν κλείσουν μέσα σ' ἕνα σακκί, τὸ ὁποῖο πῆρε στοὺς ὤμους του ὁ πιστός της Ἀπολλόδωρος καὶ βγῆκε ἔξω.

Ἀφοῦ πέρασαν τὴν πύλη τῶν ἀνακτόρων ἀπαρατήρητοι, διευθύνθηκαν στὰ διαμερίσματα τοῦ Καίσαρος καὶ μόλις βρέθηκαν μπροστά του, ὁ Ἀπολλόδωρος κατέθεσε ἐνώπιόν του τὸ πολύτιμο φορτίο του.

Ἡ Κλεοπάτρα ἦταν τότε δεκαεννιὰ χρονῶν καὶ βρισκόταν στὴν ἀκμὴ τῆς καλλονῆς της. Ὁ Καῖσαρ, μόλις ἀντίκρυσε τὴν ἐξαιρετικὴ της ὡμορφιά, κατελήφθη ἀπὸ θαυμασμὸ καὶ κατάπληξι.

Κατόπιν ἄρχισε νὰ κουβεντιάζῃ γοητευμένος μαζύ της καὶ ἡ συνομιλία τους παρετάθη ἐπὶ ὁλόκληρες ὧρες. Ὁ Καῖσαρ εἶχε πιαστεῖ γιὰ καλὰ πειὰ στὰ δίχτυα τῆς μικρῆς αὐτῆς γόησσας καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ.

Στὴν ἀρχὴ προσπάθησε, σύμφωνα μὲ τὸν ἀρχικό σκοπό του, νὰ τὴ συμφιλιώσῃ μὲ τὸν Πτολεμαῖο, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀδελφός της δὲν ἤθελε, ἀναγκάστηκε νὰ συνάψῃ μάχη μαζύ του, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Αἰγύπτιοι ἐνικήθηκαν καὶ ὁ Πτολεμαῖος ὁ ἴδιος ἀνίγηκε στὸ Νεῖλο.

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Καῖσαρ ἀνέβασε στὸ θρόνο τὴν Κλεοπάτρα, μὲ τὸν ὅρον ὅμως νὰ λάβῃ ὡς σύζυγό της καὶ συμβασιλέα τὸν δεύτερο ἀδελφό της, ὁ ὁποῖος λεγόταν κι' αὐτὸς ὅπως ὁ πεθαμένος Πτολεμαῖος.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ δεκαπενταετὴς αὐτὸς ἔφηβος ἦταν μονάχα κατὰ τύπους σύζυγος καὶ βασιλεὺς καὶ ὅτι ἡ πραγματικὴ ἐξουσία τοῦ κράτους βρισκόταν στὰ χέρια τῆς Κλεοπάτρας.

Ὁ Καῖσαρ ἐγκατεστάθη κατόπιν αὐτοῦ ὁριστικὰ στὰ ἀνάκτορα καὶ συζοῦσε μὲ τὴ βασίλισσα, πρὸς τὴν ὁποία ἔννοιωθε νὰ μεγαλώνῃ ὁλοένα τὸ φλογερό του πάθος.

Εἶχαν περάσει δεκαοχτὼ μῆνες ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ τὴν πρωτογνώρισε καὶ ὅμως ἀκόμα δὲν εἶχε χορτάσει τὸν ἔρωτα, τοῦ φαινόταν σὰν νὰ μὴν τὴν ἐγνώριζε παρὰ μόνο μιὰ μέρα.

Στὸ μεταξὺ ὅμως ἐξεράγη στὴν Ἀσία μιὰ ἐπανάστασι, ἡ ὁποία τὸν ἀνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψῃ προσωρινὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ τὴν ἀγαπημένη του καὶ νὰ μεταβῇ ἐκεῖ γιὰ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν κατασταλή της.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του, ἡ Κλεοπάτρα γέννησε ἕνα γυιό, στὸν ὁποῖο ἔδωσε τὸ διπλὸ ὄνομα Πτολεμαῖος-Καισαρίων. Τὸ παιδὶ αὐτὸ ἐπεκύρωσε, τρόπον τινά, τὶς συζυγικὲς σχέσεις της μὲ τὸν Καῖσαρα, ἡ ὁποῖες, ἄλλωστε, ἦσαν πασίγνωστες.

Μετὰ τὴν καταστολὴ τῆς ἐπαναστάσεως ὁ Καῖσαρ, μὴ μπορώντας νὰ κάνῃ ἀλλοιῶς, γύρισε στὴ Ρώμη καὶ προσκάλεσε ἐκεῖ καὶ τὴ γυναίκα του.

Ἡ Κλεοπάτρα πῆρε τότε τὸν Καισαρίωνα, τὸν κατὰ τύπους σύζυγό της Πτολεμαῖο, καθὼς καὶ πολυάριθμη συνοδεία καὶ διευθύνθηκε στὴ ρωμαϊκὴ πρωτεύουσα.

Ὁ Καῖσαρ, ὁ ὁποῖος ἐκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχε φτάσει στὸ μεγαλείτερο σημεῖο τῆς ἀκμῆς του, τῆς παραχώρησε κοντὰ στὸν Τίβερι ἕνα μέγαρο, ὅπου τὴν ἐπισκεπτόταν ταχτικά, καὶ ἐπὶ πλέον τῆς ἔστησε χρυσὸ ἄγαλμα στὸ ναὸ τῆς Ἀφροδίτης.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὑπῆρχε διάδοσις ὅτι ἦταν διατεθειμένος νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς διάδοχό του τὸ γυιὸ τῆς Κλεοπάτρας Καισαρίωνα καὶ ὅτι χάριν αὐτῆς ἐπρόκειτο νὰ μεταφέρῃ τὴν ἕδρα τοῦ κράτους του ἀπὸ τὴ Ρώμη στὴν Ἀλεξάνδρεια.

Στὸ μεταξὺ ὅμως συνέβησαν διάφορα γεγονότα καὶ ἕστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ ἔπεφτε θῦμα δολοφονικῆς ἀποπείρας.

Τὸ τραγικὸ αὐτὸ περιστατικὸ ἔπληξε κατάκαρδα τὴν Κλεοπάτρα, ἡ ὁποία δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ μείνῃ στὴ Ρώμη καὶ γύρισε στὴν Ἀλεξάνδρεια. Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὴν ἐπιστροφή της κ' ἔξαφνα, ὁ κατὰ τύπους σύζυγός της Πτολεμαῖος πέθανε! Ὁ θάνατος ὠφείλετο, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, σὲ δηλητηρίασι, ἂν καὶ δὲν ἐμαθεύτηκε τίποτε σχετικῶς.

Κατόπιν τοῦ θανάτου τοῦ Πτολεμαίου, ἡ Κλεοπάτρα, εὐχαριστημένη ποὺ ἔμενε μόνη της, ἀνεκήρυξε συμβασιλέα τὸ γυιό της

□ □ □ ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □

Ὁ Θάνατος τοῦ Πουλιοῦ

ΟΤΑΝ ΚΑΝΟΥΝ ΦΑΡΣΕΣ ΟΙ... ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ

Η ΠΙΟ ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Ἡ μετὰ θάνατον φάρσες. Διαθῆκες ποὺ προκαλοῦν ἀναστάτωσι. Ὁ ἀγροφύλακας ποὺ ἤθελε νὰ ψάλουν πάνω στὸν τάφο του τὸν.... Ἐθνικὸ Ὕμνο!... Τὸ κόλπο τοῦ Οὔγγρου γαιοκτήμονος. Μιὰ διαθήκη χωμένη μέσα σ' ἀτέλειωτους φακέλλους. Ἡ ἐξωφρενικὲς ἀξιώσεις τοῦ μακαρίτη. Τί κληροδότησε στοὺς συμπολίτας του ἕνας διευθυντὴς ἐστιατορίου, κτλ.

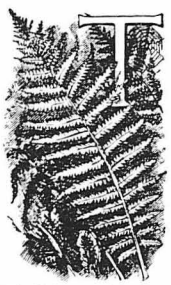

Ο ὅτι ὑπάρχουν μερικοὶ ἄνθρωποι τόσο ἐκκεντρικοί, ποὺ τὸ βρίσκουν εὐχαρίστησι νὰ διασκεδάζουν μὲ τοὺς ὁμοίους των καὶ πέραν ἀπὸ τὸν τάφο τους, ἀφίνοντας ἀλλόκοτες, ἀπίστευτες, ἐξωφρενικὲς διαθῆκες, σᾶς εἶνε, βέβαια, γνωστόν. Μερικὲς τέτοιες παράδοξες διαθῆκες παραθέτουμε κατωτέρω:

Στὰ 1888, π. χ., πέθανε στὸ Σαλὸν τῆς Γαλλίας ἕνας ἀγροφύλακας πολὺ ἀστεῖος, ὁ ὁποῖος ἄφησε τὴν ἑξῆς σύντομη διαθήκη:

«Κληροδοτῶ σ' ἐκείνους ποὺ πρόκειται νὰ συνοδεύουν τὸ λείψανό μου μέχρι τῆς τελευταίας του κατοικίας μιὰ ὀκᾶ κρασὶ στοὺς ἄντρες κι' ἀπὸ δυὸ ὀκάδες στὶς γυναῖκες. Ἐπίσης προσφέρω ἀπὸ τρεῖς ὀκάδες κρασὶ σὲ κείνους ποὺ θὰ ψάλουν ἐπάνω στὸν τάφο μου, ὄχι πένθιμα τραγούδια, ἀλλὰ τὸν... ἐθνικὸ ὕμνο!

Υ. Γ.—Τὰ δάκρυα στὴν κηδεία μου δὲν εἶνε ὑποχρεωτικά, οὔτε καὶ τὰ... κροκοδείλια ἀκόμη. Κατ' ἐξαίρεσιν, ἐπιτρέπω νὰ κλάψουν θερμὰ ὁ παπουτσῆς καὶ ὁ φουρναρὴς τῆς γειτονιᾶς μου, στοὺς ὁποίους χρωστῶ τὰ μαλλιοκέφαλά μου!»

* * *

Ἕνας Οὔγγρος γαιοκτήμων πάλι ποὺ πέθανε στὰ 1881, ἄφησε περιουσία 250.000 φράγκων καὶ μιὰ διαθήκη, στὸ φάκελλο τῆς ὁποίας ὑπῆρχαν ἡ ἀκόλουθες λέξεις:

«Νὰ ἀνοιχτῆ μετὰ δυὸ χρόνια.»

Ὁ φάκελλος ἀνοίχτηκε πραγματικὰ στὰ 1883, ἀλλὰ καὶ πάλι βρέθηκε μέσα σ' αὐτὸν ἕνας φάκελλος μὲ τὴν ἐπιγραφὴ ν' ἀνοιχτῆ τὸν ἑπόμενο χρόνο.

Ἔτσι σὲ κάθε ἄνοιγμα ποὺ γινόταν βρισκόταν κι' ἀπὸ ἕνας νέος φάκελλος καὶ τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἐπανελήφθη ἕξη φορὲς ἀκόμα.

Ἐπὶ τέλους στὰ 1890 ἀπεκαλύφθη ἡ πραγματικὴ διαθήκη καὶ οἱ ἀτυχεῖς κληρονόμοι ποὺ περίμεναν τόσον καιρό, λίγο ἔλειψε νὰ πάθουν κόλπο διαβάζοντάς την. Ἰδοὺ ποιὸ ἦταν τὸ περιεχόμενό της:

«Ἐγκαταλείπω στοὺς κληρονόμους μου ὁλόκληρη τὴν περιουσία μου μὲ τὸν ὅρον ὅτι θὰ μοιραστοῦν μετὰ εἴκοσι χρόνια, δηλαδὴ στὰ 1910. Τὰ εἰσοδήματα ἐν τῷ μεταξὺ θὰ περιέρχωνται στοὺς κληρονόμους μου, ἀρκεῖ νὰ τηρήσουν τὶς παρακάτω ἐπιθυμίες μου:

«Ὁ ἀδελφός μου Γ. θὰ φέρη διαρκῶς καθ' ὅλη αὐτὴ τὴν εἰκοσαετία τὸ σκληρό του καπέλλο ποὺ ἦταν τὸ προσφιλές κάλυμμά του ἐπὶ δέκα χρόνια.

»Ὁ ἀνεψιός μου Μ. τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς ἄλλες ἐπίσημες γιορτὲς θὰ φορᾶη ἐκείνη τὴ μπλὲ ρεδιγκότα μου ποὺ μ' εὐνόησε τόσο πολὺ πρὸ ἑξαετίας στὸν πρῶτο ἔρωτά μου.

»Ὁ ἀνεψιός μου Κ., ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὶς συνήθειές μου, θ' ἀφήση τὰ γένειά του καὶ δὲν θὰ κοβῆ τὰ μαλλιά του παρὰ κάθε ὀχτὼ μῆνες.

»Ἐν περιπτώσει ἀθετήσεως τῶν ἀνωτέρω ὅρων, οἱ κληρονόμοι μου χάνουν κάθε δικαίωμα καὶ ἡ περιουσία μου μαζὶ μὲ τὰ εἰσοδήματά της περιέρχεται στὸ γιατρό μου καὶ στὸ δικηγόρο μου, τοὺς ὁποίους διορίζω ἐπιτηρητὰς καὶ ἐκτελεστὰς τῆς διαθήκης μου.»

Μολαταῦτα, οἱ κληρονόμοι ἐτήρησαν, θέλοντας καὶ μή, τοὺς ὅρους αὐτοὺς καὶ πῆραν μετὰ 20 χρόνια τὴν περιουσία τοῦ ἰδιότροπου συγγενοῦς των.

* * *

Κάποιος ἄλλος Παρισινός, ἰδιοκτήτης ἐστιατορίου, πεθαίνοντας, κληροδότησε τὴν περιουσία του στὶς δυὸ ἀνεψιές του, μὲ μιὰ διαθήκη, στὴν ὁποία μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐγράφοντο καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἐπειδὴ θέλω νὰ φανῶ χρήσιμος στοὺς συμπολίτες μου, παραγγέλλω νὰ στηθῆ στὸν τάφο μου μιὰ στήλη κι' ἐπάνω σ' αὐτὴν μιὰ μετάλλινη πινακίδα.

»Στὴν κορυφὴ τῆς πινακίδος θὰ γραφῆ μόνο τ' ὀνομά μου καὶ ἀποκάτω θὰ γράφεται καθημερινὸς μὲ κιμωλία, καθαρὰ καὶ καλλιγραφημένα, ἀπὸ μιά... συνταγή μαγειρικῆς.

»Πρὸς τοῦτο ἀφίνω 366 συνταγές, ἡ ὁποῖες βρίσκονται στὸ χρηματοκιβώτιό μου κι' ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ ἀντιγράφεται μιὰ καθημερινῶς μέχρις ἐξαντλήσεώς των, ὁπότε θὰ ἐπαναληφθῆ τὸ ἴδιο ἀπ' τὴν ἀρχή.

»Ἔτσι οἱ συμπολῖτές μου, ποὺ θὰ πηγαίνουν νὰ ἰδοῦν τοὺς νεκρούς των καὶ θὰ περνοῦν μπρὸς ἀπ' τὸν τάφο μου, φεύγοντας θὰ ἀποκομίζουν μιὰ ὠφέλιμη συμβουλή.

»Ἂν ἡ ἀνεψιές μου, στὶς ὁποῖες ἀφίνω τὴν περιουσία μου, δὲν θελήσουν νὰ ἐκτελέσουν τὴν παραγγελία μου κατὰ γράμμα, ἀποκληρώνονται.»

* * *

Ἀκόμη περιεργότερη ὅμως εἶνε μιὰ ἄλλη διαθήκη, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη πρὸ ἐτῶν στὸ Πιτσβοῦργο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Στὴν πόλι αὐτὴ ζοῦσε ἕνας νέος ὀνόματι Κάρολος Μύλερ, δικηγόρος τὸ ἐπάγγελμα.

Ὁ νέος αὐτός, ποὺ ἦταν ἄλλωστε, ἀρκετὰ ὡραῖος, σχετίστηκε μὲ κάποια δεσποινίδα. Δωροθέα Κοῦμιγκ ὀνομαζοιμένη, ἡ ὁποία τὸν ἀγάπησε τρελλά.

Μιὰ μέρα ὅμως ἔλαβε ἀπὸ τὸ φίλο της ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο τὴν παρακαλοῦσε νὰ λησμονήση τὶς ὑποσχέσεις του καὶ νὰ τὸν ξεχάση, γιατὶ ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῆ μιὰ ἄλλη γυναῖκα! Ἡ δυστυχισμένη νέα, μόλις διάβασε τὴν ἐπιστολὴ μὲ τὴν τρομερὴ εἴδησι, ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ χτυπιέται.

Ἔπειτα ὅμως, ἀφοῦ τῆς πέρασε ἡ πρώτη ἔξαψη, σκέφτηκε ψυχραιμότερα καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸν ἐκδικηθῆ.

Ὕστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ πέθανε μιὰ θειά της, ἡ ὁποία τῆς ἐκληροδότησε ὅλη τὴν περιουσία της, δύο ἑκατομμύρια φράγκα.

Ὅταν λοιπὸν μετὰ πάροδο μερικῶν ἀκόμη ἐτῶν ἀτέθανε ἡ δεσποινὶς Κοῦμιγκ, χωρὶς νὰ ἔχη παντρευτεῖ, καὶ ἀποσφραγίστηκε ἡ διαθήκη της, ἄφινε γενικὸ κληρονόμο της τὸν παλιό της φίλο!

Ἀλλὰ μέσα στὸ ἔγγραφο τῆς διαθήκης τῆς ὑπῆρχε κι' ἕνας μικρὸς ὅρος, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Κάρολος, γιὰ νὰ γίνη κύριος τῆς περιουσίας, ἔπρεπε νὰ χωρίση ἀτ' τὴ γυναῖκα του, μὲ τὴν ὁποία μάλιστα εἶχε ἀποχτήσει στὸ μεταξὺ καὶ δυὸ παιδιά. Οἱ δυὸ σύζυγοι δὲν δίστασαν καθόλου. Γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὰ ἑκατομμύρια, χώρισαν καὶ μοιράστηκαν τὰ χρήματα τῆς ζηλοτύπου νεκρῆς...

Καισαρίωνα, ὁ ὁποῖος ἦταν τεσσάρων μόνον ἐτῶν...

* * *

Γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε τώρα τὴ συνέχεια τῆς ζωῆς τῆς περιπετειώδους καὶ ἐρωτομανοῦς αὐτῆς βασιλίσσης, εἶνε ἀνάγκη νὰ ξανάρθουμε στὴ Ρώμη.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Καίσαρος ἡ ἐξουσία τῆς Ρώμης περιῆλθε στὴ λεγομένη Τριανδρία, τὰ μέλη τῆς ὁποίας ἦρθαν ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ σὲ διαφωνία. Τέλος, ὁ Ἀντώνιος κατετρόπωσε τὸν ἀντίζηλό του Βροῦτο καὶ πέρασε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴ Μικρὰ Ἀσία.

Διαρκῶς δεχόταν ἀπεσταλμένους ἀπὸ διάφορες πόλεις, ὅπως ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰ Μέγαρα, τὴν Ἔφεσο, τὴν Ταρσό, ἡ ὁποῖες τοῦ προσέφεραν τὴν πίστι καὶ τὴν ὑποταγή τους, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς αὐτονομίας ποὺ θὰ τοὺς ἐξασφάλιζε. Ἀπὸ ὅλες τὶς πόλεις καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἡγεμόνες μόνη ἡ βασίλισσα τῆς Ἀλεξανδρείας δὲν τοῦ εἶχε στείλει ἀκόμα πρέσβεις καὶ δὲν τοῦ εἶχε ὁμολογήσει τὴ φιλία της, σὰν νὰ μὴν ἤξερε ὅτι αὐτὸς πειὰ εἶχε μείνει κύριος ὅλης τῆς Ἀνατολῆς.

Ἡ σιωπὴ αὐτὴ τῆς Κλεοπάτρας στὴν ἀρχὴ ἐξέπληξε, κατόπιν ὅμως ἐξόργισε τὸν ἀγέρωχο νικητή, ὁ ὁποῖος ἦταν συνηθισμένος νὰ βλέπη τοὺς πάντας ὑποτελεῖς του.

Τὴν Κλεοπάτρα ὁ Ἀντώνιος τὴν εἶχε πρωτοδεῖ σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρονῶν καὶ ἡ μορφή της εἶχε χαραχτεῖ στὴν καρδιά του.

Κατόπιν τὴν ξαναεῖδε στὴ Ρώμη τὴ χρονιὰ ποὺ σκοτώθηκε ὁ Καίσαρ καὶ αἰσθάνθηκε ἀκατανίκητο πάθος γι' αὐτή.

Ὅταν λοιπὸν ἔφτασε στὴν Ταρσὸ τὴς Καππαδοκίας, νικητὴς πάντοτε καὶ τροπαιοῦχος, μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῆ περισσότερο, ἔστειλε στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ προσκάλεσε τὴν Κλεοπάτρα κοντά του.

Ἡ Κλεοπάτρα δέχτηκε τὴν πρόταισί του, ἀλλὰ δὲν ἐβιάστηκε νὰ πραγματοποιήση τὴν ἐπίσκεψί της, θέλοντας νὰ καταστήση πιὸ ἐπιθυμητὴ τὴν παρουσία της καὶ πιὸ ζωηρὸ τὸν πόθο τοῦ Ἀντωνίου.

Ὁ Ἀντώνιος ὅμως ἀνυπομονοῦσε νὰ τὴν ἰδῆ, νὰ τῆς μιλήση, νὰ τῆς ἐκφράση τὸ αἴσθημά του καὶ τῆς ἔστελνε διαρκῶς προσκλήσεις. Τὴ συνέχεια τοῦ εἰδυλλίου αὐτοῦ θὰ τὴ δοῦμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο.

□ □ □ ΑΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΤΥΠΟΙ □ □ □

Ὁ Γιατρὸς τοῦ παληοῦ καλοῦ καιροῦ